

Sygn. akt I UK 309/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania D.C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.

o świadczenie rehabilitacyjne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 lipca 2019 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 2 marca 2018 r., sygn. akt X 1Ua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi Ł.K. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 2 marca 2018 r., XI Ua [...] oddalił apelację D.C. (wnioskodawca) w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. o świadczenie rehabilitacyjne. Wydając to orzeczenia, Sąd drugiej instancji kierował się ustaleniami faktycznymi opartymi na opiniach biegłego sądowego z zakresu psychiatrii oraz z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii, powołanych przez Sąd pierwszej instancji, oraz na opinii biegłego z zakresu

psychiatrii powołanego w postępowaniu apelacyjnym. Z opinii tych wynikało, że po 30 listopada 2015 r. wnioskodawca nie był nadal niezdolny do pracy.

Wnioskodawca reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu zaskarżył wyrok Sądu drugiej instancji skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.), przez wadliwą interpretację przesłanki niezdolności do pracy i nieuwzględnienie trudnej sytuacji rodzinnej wnioskodawcy; art. 382 k.p.c. przez nieuwzględnienie części materiału dowodowego w postaci opinii biegłego A.N. w zakresie w jakim wskazał on na konieczność kontynuacji leczenia psychoterapeutycznego wnioskodawcy, nieuwzględnienie skierowania wnioskodawcy na oddział szpitalny z dnia 26 października 2017 r. oraz pominięcie twierdzeń ubezpieczonego dotyczących jego sytuacji rodzinnej; art. 328 k.p.c., przez brak uzasadnienia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w szczególności zaś stanowiska, odnośnie którego orzeczono poprzednią niezdolność do pracy.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wnioskodawca podniósł potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, czy w przypadku ustalenia, że ubezpieczony wymaga kontynuacji leczenia, które może być realizowane w trybie ambulatoryjnym w godzinach popołudniowych w związku z czym nie ogranicza zdolności do podjęcia pracy, zasadnym jest w świetle art. 71 ust. 1 Konstytucji RP dokonanie uprzedniej oceny możliwości podjęcia takiego trybu leczenia na podstawie rozwiązanie sytuacji rodzinnej ubezpieczonego?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Przesłankami zastosowania art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa są: 1) dalsza niezdolność do pracy; 2) rokowania co do odzyskania zdolności do pracy w przypadku dalszego leczenia lub rehabilitacji. Niezdolność do

pracy to będący skutkiem choroby stan organizmu odbiegający od stanu zapewniającego mu normalne funkcjonowanie, powodujący czasową niemożność wykonywania dotychczasowej pracy, to znaczy pracy wykonywanej przed zachorowaniem (uchwała Sądu Najwyższego z 2 lutego 2016 r., III UZP 16/15, OSNP z 2016 nr 10, poz. 129). Gdy z ustaleń faktycznych, wiążących dla Sądu Najwyższego, a opartych na opiniach biegłych wynika, że ze względu na schorzenie stanowiące podstawę do uprzedniego przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego ubezpieczony nie jest nadal niezdolny do pracy, nie ma podstawy faktycznej dla zastosowania tego przepisu i przyznania na jego podstawie prawa do uregulowanego w nim świadczenia z ubezpieczenia chorobowego. Nie można także uzupełniać lub modyfikować przesłanek zastosowania tego przepisu o kryterium sytuacji rodzinnej ubezpieczonego. Rację ma Sąd drugiej instancji, gdy stwierdza, że przesłanką do nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego jest niezdolność do pracy a nie sytuacja rodzinna. Z uwzględnionych przez Sąd drugiej instancji opinii biegłych nie wynika, że wnioskodawca wymaga dalszego leczenia, aby odzyskać zdolność do wykonywania pracy zarobkowej, lecz że jest zdolny do pracy i jedynie dla ewentualnego utrzymania tej zdolności powinien kontynuować leczenie w trybie ambulatoryjnym. Nie ma więc żadnych powodów, by sformułowane w skardze zagadnienie prawne uznać za istotne zagadnienie prawne sprawy.

Rację ma wnioskodawca, gdy podnosi w uzasadnieniu zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., że niezdolność do pracy oceniana jako przesłanka nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, musi dotyczyć pracy (stanowiska), w zakresie której została orzeczona, a nie do jakiegokolwiek innej pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., II UK 118/14, LEX nr 1652389). Jednakże z opinii biegłych wynika, że oceniali oni zdolność wnioskodawcy do pracy na takim właśnie stanowisku. Przy takich opiniach biegłych oraz z uwagi na schorzenia wnioskodawcy, z powodu których przyznano mu uprzednio prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, nie można mówić o istotnym uchybieniu proceduralnym mającym wpływ na wynik sprawy a polegającym na niewymienieniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tego stanowiska pracy.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

